

PORTUGALICIDADES

POESIA EN GALEGO E PORTUGUÉS

L.VARELA

OBRA COLECTIVA

Este libro naceu por proposta de Moncho Bouzas, quen xestionou a colaboración de Martiño Maseda de CulturaliaGZ e de Antón de Guizán de NPG Nova Poesía Guitirica, para a súa publicación.

A súa orixe vén dun concurso convocado nun evento do facebook baixo o título *Poesía en galego, calquera variante, e portugués: premio*, que coordinei eu, no que participaron 133 poemas de 39 poetas e do que resultaron gañadores:

- 1º premio: MANUEL VÁZQUEZ por AMOR, 321 gústame.
- 2º premio: PEDRO ABREU SIMÓES por (IN)VOCAÇÃO, 212 gústame.
- 3º premio: ADOLFINA MESA, por NON É SUFICIENTE, 79 gústame

O título foi proposto por Pedro Andreu Simões
A portada é da autoría de LUISA VARELA MATO.
Os dereitos e a responsabilidade dos textos e fotos
corresponden ás autoras e aos autores.
Febreiro – 2018
José Estévez.

Ana Marçal
Boán, Anxo
Bouzas, Moncho
Campos, Oti
Estévez, José
Fernando R. Luis.
Grande, Elba
Josefa de Lima
Kaz Mufuma
Ledo, Paco
Lois, Antonio
Lorente, Manuel
Maseda, Martiño
Melón, Sonia
Mesa, Adolfinha
Núñez, Toño
Paz Montenegro, Conchita
Paz Montenegro, Luisa
Pedreira, José
Pedro Abreu Simões
Rey, Ana
Romero, Marcelino

Sandoval, Ramón

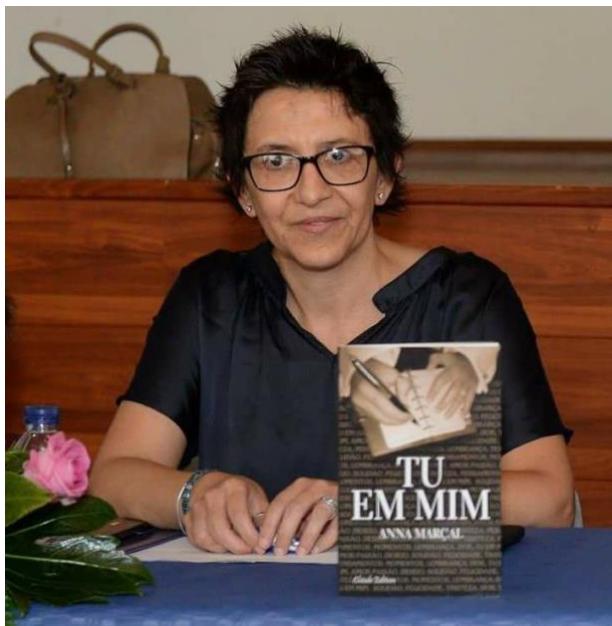
Trashorras, Jesúa María

Ulloa, José Carlos

Vázquez, Manuel

Vila, Ana

ANA MARÇAL – OLHÃO (PORTUGAL)

Ana Marçal, natural de Olhão, nasceu a 8 de janeiro de 1970.

É nas palavras que reflete os seus mais diversos estados de alma e onde encontra a força para enfrentar os desafios apresentados pela vida. No ano de 2000 sentiu a necessidade de procurar uma oportunidade em termos profissionais e a cidade escolhida foi Braga, onde nasceu a vontade de colocar os seus “escritos” num livro. A “solidão”, sua companheira mais fiel, o papel e a lapiseira, as paisagens cheias de vida, os lugares, os aromas e as pessoas ocupam um lugar central nos poemas do seu primeiro livro de poesia: “Tu em Mim”. O livro foi lançado na Biblioteca Lúcio Craveiro, em Braga, no dia 30 de março de 2014 e seria apresentado a 17 de maio do mesmo ano no auditório da Junta de Freguesia de Olhão.

A noite nao precisa de cor

A magia da sua estrela maior

Ilumina qualquer paisagem diminuida de Luz

O silêncio não será nunca sinônimo de solidão

A beleza está em conseguir ouvir os cânticos

Transportados pela Inspiração

Traduzindo esta paz e

Na maior companhia desejada.

É Natal,

Na esperança adormeço...

Num sonho acordo.

Entre esperanças e sonhos,

Abasteço-me de renovados sentimentos

Conduzem-me ao aconchego.

Neste natal,

Paro, analiso e reflichto

Júbilo!

Ouve-se dentro de mim!

Tenho todo o tempo do mundo:

Para amar, chorar, sorrir...

São aspirações d'alma

Sonho acordada,

Vivo todas as emoções

Contemplo cada uma delas

Sinto o calor que me cobre
Como uma estrela!
A que brilha no céu
Iluminando-nos a todos
Sem mágoas, prantos ou ilusões.

Que neste natal,
O Amor nos alimente o coração
Que a Paz nos mate a sede!

E que a prosperidade caminhe
De mãos dadas
No ano novo,
Que não tarda em chegar!

Feliz Natal.

BOÁN RODRÍGUEZ, ANXO – CHANTADA (LUGO)

Fillo de labregos naceu na aldea chantadesa de Sandiás no ano 1961. Fixo Formación Profesional e bachillerato en Chantada e logo licenciouuse en Dereito pola Universidade de Santiago de Compostela, e fai trinta anos estableceuse en Chantada onde exerce a avogacía.

Durante a súa xuventude ganou diversos premios literarios a nivel local e tras anos ermo, no ano 2001 gana o premio de poesía Xoán de Requeixo e no 2011 o premio de xornalismo Moncho do Pío por un artigo sobre a muller traballadora na Ribeira Sacra lucense. No ano 2004 publica o poemario "As árbores das idades"

Como actividade máis recente, no ano 2016 publica o seu segundo poemario "Poemas para unha alma ferida" e o libro de narrativa "As cousas de Fuco". No ano 2017 incorporase nas Pontes ao Roteiro das Artes e participa nos libros colectivos Galiza-Perú coordinado por José Estévez e nos "Ecos dos poetas de Chantada" de Xosé Lois García, así como en diversas revistas literarias como a lucense Xistral, ademais de participar en diversos recitais cos "Poetas da Ribeira Sacra", entre eles o de "Terras Bendaña" e o do Val de Quiroga, ademais de publicar un novo poemario cos poemas dos que considera que é a súa especialidade

(O Soneto) co titulo "CORENTA SONETOS DE AMOR E CONFORTO", con limiar de Xulio López Valcarcel.

MISTERIO

Co meu sentido embeleso,
achégaste pura e silenciosa,
e pregúntasme porque te sigo.
Quizais son adiviño?
Baixo a túa ollada penetrante,
conmovedora e chea de misterio,
está a resposta.

Co a túa boca celestial,
bícasme e pídesme,
que che diga o que sinto.
Eu sinto un gozo inmenso,
entre a túa alma e a miña,
e ao estreitar o teu corpo,
latexando os nosos corazóns
quedo, perdo todo o sentido,
e eu xa non sei o que sinto.

Inclinando a cabeza sobre meu peito,
ao compás do meu palpitar,
en silencio me preguntas

o porqué diste namoramento.
Dime, alma miña, si é que o sabes
cal é o misterio dos teus ollos,

cal o segredo da túa ollada,
quen es ti e que hai no teu corpo,
e, eu, tal vez, poida contestarche.

CAMIÑANDO BAIXO A LUA.

Vin aquela leda lúa
que vimos ti e más eu,
chorando con amargura
e meditante no ceu,
¿Qué cavilaría?

Oín os rumorosos pinos,
que ao meu paso barullaban,
con ronca voz, doce son,
e.. que más me chamarían?

Sentín os cans que ladraban,
Chamandome como todos,
home desgraciado e tolo,
e ¿Qué más me chamarían?

Até aquel regueiro con augua,
ao sentirme a min pasar,
botouse a rir e rir

SONETO.

Poema sobre túa alma espida.

Eu non me merezo de ti, miña diva,
a honra de escribirche esta poesía.

As túas verbas son pura melodía,
e a súa emoción déixame sen saliva.

Escribo entregado a ti, miña diva,
áinda que os meus versos sexan herexía,
cando profano a túa alma á luz do dia,
para versala de noite en carne viva.

Grande es ti, compañeira querida,
grande o teu ser envolto na poesía
que me agasallas con honra inmerecida.

Escribirei poemas sobre túa alma espida,
Sempre!. Noite tras noite, día tras día. .
Deixa pois a nosa lúa acendida....

BOUZAS, MONCHO – VILA ESTEIRO (CORUÑA)

Moncho Bouzas (1971) é da Vila de Esteiro na beira norte da Ría de Muros e Noia, a máis alta das rías baixas. Pai de dous fillos, vive en Queirís no vértice da Ría de Betanzos, na coroa da área metropolitana da Coruña.

Licenciado en Ciencias Económicas e Postgraduado en Banca e Institucións Financieiras pola Universidade de Santiago, formou parte do Batallón Literario da Costa da Morte participando en numerosos recitais poéticos e en publicacións colectivas.

Recentemente publica Argonauta, o seu primeiro poemario individual, a través de CulturaliaGZ, no marco do espazo cívico conformado por grupos poéticos cidadáns de base. Sendo un dos seus fundadores, participa activamente en PM voces Poéticas do Mandeo, grupo poético das Mariñas vinculado a NPG Nova Poesía Guitirica.

ondas do mar no outono
os meus beizos mollados nos teus peitos
as miñas mans cegas
na curva tensa do teu lombo

na tenrura desatada abarloamos
asteleiro de alborada para o océano

inmersión ebria na mornura do teu corpo
firmeza do son dos mareáns na ribeira
que impregnán o arrecendo da baía
e os ollos e a boca e a pel e a nós

veño
de onde
veño e son
quen son o mar é o que é

hai infinitos
todos eles respectábeis e dignos
de augas salgadas en definitiva
en todas as latitudes

o meu
habita na enruga do vello mariñeiro
na trabe da súa mirada
no peirao e en terra
pescador ancán de ronseis inmensos
o mar

navegante inconteníbel que buscas rexo a mañá clara
permanentemente na convivencia longa e demorada
salgada na madeira artesá coas mans núas
ferro contrachapado tamén aceiro naval
corcubión avilés vigo rotterdam
lancha galeón pailebote
mercante mil bandeiras
tobío olveira
papá henrique
obra viva
sempre

batín no viscoso limo dos vosos muros
carezo de roupa que pare a hemorrxia dos meus dedos
teño crebada como cristais fríos a planta dos pés
a auga salgada non chega aos ollos disecados

veño dunha civilización antiga que escoa
violenta e hipócrita como ao outro lado

pisei firme a neve de cordilleiras infranqueábeis
axeonlleime no interminábel atoamento en desertos
sobrevivín ás augas mornas de mares encorados
fixen camiño cun reloxo de area unívoco

migrante o mapa tampouco é o territorio
aran os bois chove e xermina o valeiro ético aquí

CAMPOS, OTI – TEO (A CORUÑA)

Naceu en Teo, alá polo 1959, e entre as súas afeccións están a poesía, participando en varios libros da man de José Estévez: ALÉN DO SILENCIO, UN LIBRO DE LIBROS, MESTURAS, LITERARTE e en todos os ROTEIROS DAS ARTES.

Apaixónalle percorrer Galicia enteira coa cámara de fotos ao colo.

Tamén publicou un relato na novela FORON, SOMOS e colaboro no LIBRO DE HOMENAXE A MANUEL MARÍA..

En cada poema abro a miña alma,
déixoa espida para ti que me les,
abrázome a ti para sentirte preto,
fundimos a ollada
a miña rota, a túa serea,
cando me recitas poemas
escritos en noites en vela
que compartín contigo,
para que non morreran...

ROTEIROS

Que a poesía

non pase , de moda

que os roteiros,

sigamos rotando.

Que a poesía, lle abran ,

as portas, das aulas,

para logo , deixala sair, a raudales!!

Que a poesía, acaríñe,

a pel , de un meniño,

cando lla reciten,

en forma, de nana.

Que as asociacions,

da nosa , cultura

sigan axudando,

que coa sua música,

e a poesía, teñimos, de cor,

os nosos, eventos,

e así , entre todos,

seguímos rotando.

Que non importen,

as ideas politicas

que en poesía,

non serven , pra nada!!

Que esta noite,
na taberna , dos soños,
as apertas, sexan de verdade,
que os brindes, sexan de amizade,

e bebede amodiño
que por cada copa,
resbala, unha bagoa miña,
de con todos vos,
non poder alzala!!
Eu con un sorriso
aqui dende Teo
levantarei a copa,
e berrarei, con ganas,
que os Roteiros,
sigamos rotando...

ALZHEIMER

Pai - Nai

Avoa- avó etc etc

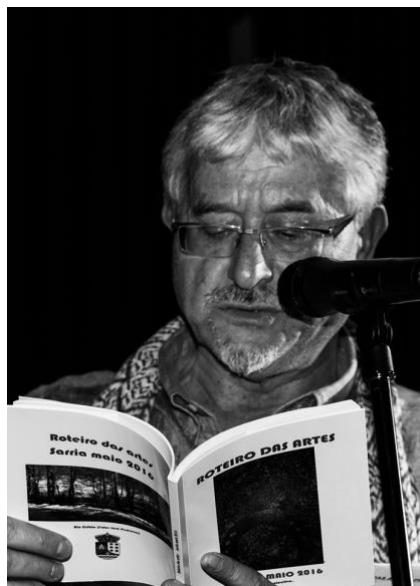
Calquera , que poida padecer
esa "rara" enfermidade
esa ladrao,que rouba cariños
que rouba , lembranzas,
que rouba, unha vida enteira,
asi de un porrazo.

Que rouba, o mais grande
a vosa, familia, esa que vos dicides
moi certo,que e o tesouro,mais grande
xamais logrado,por ningun pirata....

Leerei na vosa ollada
as cousas, os feitos
todo o que eu vexa
que e do voso agrado,

por se algun dia,
vos non vos lembrates.
Deixarei , que cheiredes
o arrecendo das potas
cando este cocinando,
pra ler na vosa ollada
Se e , o que vos gustaba
e comades ,sabroso
inda que non lembredes
que fun eu, quen o preparase.
Contareivos contos
volvereime, unha charlatana
inda que non ,recoñezades
quen e ,a que vos fala.
Xamais , vos deixarei
ahí arrinconados
perdidos, cheos de medo
sen ter , quen vos ampare.
Dareivos cariño
non teño riquezas
pero teño, amor para darvos...
amor, a raudales!!
Só pido saude
para min, para vos
e que todo esto
que hoxe ,aqui prometo
nunca sexa dado,
sen vos, poder lembralo!!

ESTEVEZ LÓPEZ JOSÉ – GUNTÍN (LUGO)

De Pacios - Pradeda, naceu no ano 1954. Profesor de EXB e licenciado en dereito, exerceu de avogado e ocupou diferentes postos en diferentes administracións públicas. Publicou varias novelas así como a obra POESÍA REUNIDA, POESIA COMPLETA. Coordinou os libros colectivos: ALÉN DO SILENCIO, UN LIBRO DE LIBROS, MESTURAS, LITERARTE, e LIBRO DE HOMENAXE A MANUEL MARÍA. Tamén os ROTEIROS DAS ARTES (Monterroso, Teo, Padrón, A Coruña, Taboada, Sarria e Chantada), así como as antoloxías:s:

1.- GALIZA-MOÇAMBIQUE: NUMA LINGUAGEM E NUMA SINFONÍA.

2.- GALIZA-NICARAGUA: MORRIÑA ENTRE LAGOS Y VOLCANES.

3.- CABO VERDE-GALIZA: ABRAÇO POÉTICO.

4.- ANGOLA-GALIZA: SEMENTES DA LINGUA.

5.- GALIZA-UCRANIA:HARMONÍA DE CORAZÓNS

6.- GALIZA-PERÚ:LIBÉRRIMO AUSTRAL

Quero

escribir
o teu nome
en letras douradas,
irmán reboiras.

Quero
escribir
moncho
nun país libre
florece o teu sangue
no fervor incansable
dos puños ergueitos
e son flores
indómitas
as indómitas
gargantas
que berran
alto e sen pausa:
patria,
pan
e liberdade
e para vivir
esta terra liberada.

E o teu sangue
será unha espiral
de frescura
para construír
a patria,
unha badalada
para habitar
a beleza dos signos
na praza do Obradoiro,
na praza da Quintana.

María baixou
á praia a buscar
o sorriso das ondas,
o sorriso do mar.

María baixou
o peixe a pescar,
o froito maduro,
o froito do mar.

María baixou
ao fillo agardar,
á gaivota poeta
escoitou un cantar.

María baixou
á praia a chorar
a morte do fillo
alá en alta mar.

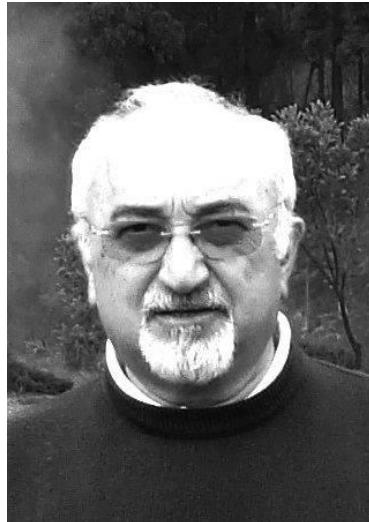
María baixou
á praia a enterrar
o peito ferido
as bágoas no mar.

María baixou
á praia a cravar

o corazón a estrela
no ceo e no mar.

No
meu
castelo
de area
tí
es
fráxil paréntese
con nome e apelidos
pero tamén a heroína
que me brinda a oportunidade
de manterme en pé e pasar
de largo das nimiedades,
o meu sempre en galiza
da ansiada beleza,
a profecía
para vestir
no poema
a nosa vida,
o meu xarope
de eterna xuventude...
tí todo para míñ,
antes de que comece
a facerse noite
e teña que baixar na próxima parada,
condenado
a pena de morte de por vida.

FERNANDO REIS LUIS – MONCHEBIQUE (PORTUGAL)

Fernando Reis Luís, nasceu em Monchique, em 22.1.1945. Licenciado em Gestão Bancária. Exerceu as profissões de professor, bancário e delegado distrital da Protecção Civil. Iniciou-se na escrita publicando contos e poemas, ainda muito jovem, no “Juvenil”, suplemento semanal do “Diário de Lisboa”. Escreveu para diversos jornais e revistas, tendo sido correspondente do Diário de Notícias e colaborador do jornal “Barlavento” e das revistas “Florestas”, “Prevenir” e “Protecção Civil”. Muito ligado ao associativismo foi fundador e impulsor de diversas associações ligadas ao desporto, à cultura, aos bombeiros e à política. Após o 25 de Abril, foi candidato à Assembleia Constituinte e foi eleito deputado à Assembleia da República, nas primeiras eleições legislativas. A sua poesia encontra-se publicada nos livros: “Teia” e “A Seiva das Palavras” com ilustrações de António Carmo; “Nos Socalcos da Serra” e “Trezentos e Trinta e Três Terços”, com ilustrações do pintor galego Leandro Lamas; “Marés & Maresias” e “Ipsis Verbis”, com ilustrações de José Maria Oliveira. Figura na Antologia Poética “O Trabalho” e nas coletâneas “Terra Luz”, “Palavras de Liberdade” e “Mesturas”, publicada em Espanha.

XOSÉ

(Maré negra na Galiza)

O Xosé queria ir pescar

Mas não pode

Que o mar está de luto
Na costa de Muxia
Onde os olhos esperam
Na angustia do molhe
Que guarda vazias as redes

O Xosé queria mariscar

Mas não pode
Que a água é maré negra
Na costa de Malpica
Onde as mãos esperam
Vazias
Em farrapos de negritude
E luto do mar
Em velório de espantalhos

Poema escrito em 2002 na altura do grave acidente ecológico

SEM FIM

Eu,
aqui presente
sou o papel
que tudo consente.
Tenho qualquer cor
Pluripartidário
sou do doutor
do professor
do ditador
do vigário.

E faço de artista
malabarista.

Sou tempo
sou calendário
sou cartaz
escrevem-me Paz
e lançam-me à terra

no lixo
e na guerra.
Um dia, talvez, serei alimento.
Sou certidão de óbito
e de nascimento
sou o divórcio e o casamento.
E neste andamento
sou
o moinho de vento
para a criança
e sem parar
sempre em andança
sou a escola
sou a bola
sou avião para brincar
sou passarinho sempre a voar.
E para ti
sou confetti
sou serpentina
no Carnaval.
Sou cartão e cartolina.
Sou apontamento nota notícia
Sou revista jornal
panfleto
do fascista e do comunista.
Sou anarquista.
Dou ordens ao governador
ao patrão
e ao trabalhador.
Sou livro
Romance poema fotografia
Sou corpo nu.
Limpo o cu em cada dia
Não sou pedante
sendo importante.

Conheço a letra e os segredos
de todo o mundo.
Sou selo envelope cartas de amor
e cartas de jogar
Sou a sorte e a fortuna
Leio a sina
Sou etiqueta mala maleta
Tela pala paleta
E sem gratidão e apelo
Sou fogo na lareira
sou cinza
sou pó poeira poalha
sou chão e sou mortalha.
E já imundo
suado sujo
não reformado nem amado
deixo este mundo.
Sou triturado reduzido misturado
sem compaixão
sou mal tratado diluído reciclado
sou transformado
mata-borrão
sou canelado
restaurado continuado
sou papelão
sou caixa
sou caixote
sou caixão.

Enfim
Sem fim.

GRANDE FERNÁNDEZ, ELBA – CARBALLEDO (LUGO)

Elba Grande Fernández naceu en xullo do ano 1964 no lugar de Barrio de Puga, concello de Carballedo, onde cursou os estudos primarios. É licenciada en Filoloxía Románica pola Universidade de Santiago de Compostela, amais de ter realizado diversos cursos de formación de Lingua e Literatura Francesas na Alianza Francesa de París no ano 1984 e na Facultade de Letras de Niza (Francia) no ano 1987. Impartiu como profesora colaboradora cursos de iniciación, perfeccionamento e especialización de lingua galega organizados polo Departamento de Política Lingüística da Xunta de Galicia.

Na actualidade exerce como profesora de Secundaria e Bacharelato no IES de Monterroso tras unha longa traxectoria por diversos centros de ensino.

AVOA CELIA

Vaise espindo lentamente
No esplendor da ausencia;
Como un mistral seco, violento;
O baleiro.
Ávrego que derruba todo. Os folgos. A nós.
Refrescando a paisaxe soleada
Nuns beizos que se esvaen na atmosfera das verbas;
Cal rosa dos ventos,
Agardando a bandada
Granaban na aira palabras cribadas;
Volvéndose brañas, cómaros, írgos.
Sacudindo silencios libertarios
Nos pregues da saia
Nos donaires
Nos vagalumes da infancia.
Desbordando de saudade
A música harmoniosa da AVOA
Inundándoo todo.
Singradura de olladas
Que me leva dende aquelas verbas en umbela
Nun deserto abismal de balbordos
Ata aquel colo de carne de marmelo
Madurado coas brasas do solpor.
Aleitándome coma un lago
Profundo
E calado;
Exhala ronseis de pan amasado
Coas mans
De quen soubo dar de mamar.
Toquei , cada segundo, un pulso .
Ata a extenuación de quen perde todo.
Un latido afastado. Coma un solsticio.
Un río que desemboca.
Un cauce disipado,

Naquel leito penedío, branco e interminable.
Unha inmensidade de algo.
Un todo sen forma.
E, naquela mirada
Plena e tranquila
Coroamo-la vida.
Aquela mirada coma un santuario
De paz e consolo;
Un mar sen horizonte.
Aquela mirada
Gardoume ó seu lado.

NOVEMBRO

Aquel mar de palabras
Ó que regreso en silencio
Semellan ecos no deserto.
Espellismos.
O sosego da súa voz onde me aposento.
Van e veñen coma vagas
De inmensa soildade.
Aqueles pasos cansos
Que gardo no cuarto;
Un oasis de descanso...
Un golpe forte.
Un golpe.
Un outono de ouro.
Aux Deux Magots
Prevert; Verlaine.
Un PASADO.
Novembro.
Caen as follas e lembro.

MAIO

Que días tan vizosos

Os de Maio.

Canto azulea!

Que lonxe están de min!

Aquelas verbas tan ben nacidas

Onde van?

Aquel ollar

O cotián...

Nas bolboretas,

Cecais.

Na luminaria das xestas

Ou nos días que pasan.

Noutras tardes lonxe destas.

Non esquezo.

Sinto ir os pasos cara atrás.

Cantas cousas din áinda.

A auga do rigueiro;

Canto ri na corredoira

Do Xoana.

Onde as raíces afondan

E hai lentura.

Que lingua tan farta.

Tan curtida en tempestades.

Canto florean

Os falares...

E a dor

JOSEFA DE LIMA – VILA REAL (PORTUGAL)

Josefa de Lima, natural de Vila Real de STº António, saiu da sua terra com seis anos de idade e foi para um Colégio de Lisboa, em regime de internato. A par da educação que moldou o seu carácter, adquiriu uma instrução diversificada. Voltou mais tarde ao Algarve e fixou-se no concelho de Albufeira, especializando-se em Sistemas Europeus se Educação de Infância. Exerceu no concelho, o Ensino Docente com a profissão de Educadora de Infância mantendo, em simultâneo com a docência, cargos de coordenação e direcção. Actualmente, leva a poesia às crianças e jovens do concelho, através de um projecto pedagógico de sua autoria, cuja dinâmica ao passar pela dramatização, transforma o poema, materializando-o, dando-lhe assim, vida própria. A sua paixão pela imprensa, o teatro e a escrita, bem como a expressão através das artes, mistura-se com o ar que respira, alimentando o seu espírito.

Obras publicadas

DONA PETRONILA (novela) – 1986; À ESQUINA DO OLHAR (poesia) 1988; PULSAÇÕES (poesia) 2008; O JARDIM ENCANTADO OU O SEGREDO DA BRISA (narrativa infantojuvenil) 2010; NO SUL AS MIMOSAS (poesia) 2012; CONFLUÊNCIAS (poesia partilhada com Sérgio

Brito) 2016; CONTOS (Agenda Cultural de Albufeira) 2016/17; PLAZA FABRA (poema), revista bilingue de poesia, CAL, nº 3, p.16”, 2017;

Atravessando a luz
cruzam-se as aves
a caminho do oculto
Pontuam a seu tempo
a pauta das copas

Célere o canto cessa
e com ele a intermitência
das cigarras

A noite nasce pelas asas dos grilos

Fermenta o mar num sopro
O hálito húmido irrompe
deixando o bafo nos poros de cal

Num voo raso
cruzam-se as aves
na sede breve
de uma gota de água

Molda-se o canto das gaivotas
no rosto molhado do dia

As asas pincelam as casas

Puzzle de luz e sombra
a construir com o olhar

KAZ MUFUMA – CAZENGA (LUANDA)

É o pseudónimo literário de Joaquim Lucas Vicente, nascido há 26 anos, em Luanda, no município do Cazenga, onde vive. É estudante de Engenharia Química na Faculdade de Engenharia da Universidade Agostinho Neto; professor de Matemática e Química do 2º ciclo; Editor de imagens e Designer gráfico. Iniciou a sua actividade literária em 2001 sendo o ano de 2004 o de definição artística.

Participou dos Prémios Literários "Sagrada Esperança" com a obra «Na Porta das Vozes» (Poesia, 2015); Prémio António Jacinto com a obra «Consolar das Ondas» (Poesia, 2013), e da Colectânea de textos poético (Roteiro das Artes Internacional; Angola-Galiza) "Sementes da Língua" (2016). Tem textos publicados na Revista Palavra&Arte.

A VIDA DAS COISAS

sol
é a água do meu espaço
lugar geral das coisas
onde vento calça vidas
- músicas e danças

aqui é o lugar das coisas
onde o sol tem espaço de viver
os mesmos silêncios que o vento
as sílabas dessas danças
e namorar as curvas desse espaço

- aqui faz sol - tem a vida das coisas!

NA FRESTA DA PORTA

na porta
chaves lentas dançam
gozadas horas de luz fria
ah, fia os'lhos da fresta
pra ver a cor da pele-azul do verbo
onde o prazer acorda
e o batuque da hora abre a porta
como os sítios turísticos vivos
- aqui onde dançamos-

é onde passeiam as coisas
e as horas da fresta aberta se trazem

NA TRANÇA DOS CORPOS

nas tranças dos corpos
sítios de encontrar além
os'olhos brindam paraísos
no respirar (in)cansanvel das'almas
quando a lua apresenta ausências
e a noite maníaca viola os prazeres

o luar tem a música da noite
e expressa os silêncios d'escuro

- porém, aqui trançamos os corpos!

LEDO, PACO – CHANTADA (LUGO)

Dous lobros - poesía dun labrego e nas cumes do Cántico,, dous de teatro ---
Nomedio da treboada,, e O caron da Lareira.. e libros coleztivos

Naufraxio

Tí nunca ollaches o mar
si non mollaches a braga
nen estiveches na doma
das olas do mar de Cangas.

A liberdade abre a boca
para a sede noite e sal,
entre os cantís da costa
unhos veñen outros van.

Presos o paraugas vello
o tempo preso a sedela,
abrindo a boca ó vento
ladrando cara as estrelas.

A lúa perdese nas néboas
reflexa o loito do mal.

Non se olla a ultima esquina
soio os rubios do mar.

Haikus.

Presa no pombal
Sen querer piseille as ás
cas que podía voar.
.....

Quen aplaude
o que non vale nada
é vulnerable.
.....

Si queres chegar
non perdas o tempo
ollando para tras.

A nena.

A nena que nunca tiven
gusta do caravel e da rosa,
vive no vento i escribe
e pinta campás que soña

Sereas con ollos negros
doces paisaxes desombra,
anxos de longos cabelos
vestidos de seda e folla.

A nena qque nunca tiven
ten a faciana fermosa.
Un angazo para as estrelas:
...é xeito de labradora.

LOIS PEREZ, ANTONIO – SAVIÑAO (LUGO)

Nacín no Castro de Mourellos (Saviñao),fará o día catro de xaneiro do 2018 setenta anos.

Non sigo a ningún rebaño. Vou por libre.

Gústame escribir poesía.....

"O silencio das pedras vivas"

Fun un día a miña aldea
e tiven unha gran pena.
Ver a casa esborrallada,
con éla,miña ventana;
a ventana que eu quería.
Desde ela vía o Miño,
Belesar tamén o vía.
Pero a pena foi máis grande
o sentir aquel silencio.
¡Silencio de aldea morta!
¡Silencio de pedras vivas!
Falabanme de persoas
as que eu ben coñecía.
¡Silencio de aldea morta!
¡Silencio de pedras vivas!
Que me seguían falando
daqueles que eu máis quería.
¡Silencio de aldea morta!
¡Silencio de pedras vivas!
¡Cantas cousas me dician!

"Só lembranzas"

Rozaron os toxos
Segaron a herba
Estraron as cortes
pra sua facenda.
Munguiron as vacas.
Beberon a leite.
E ca que sobrara,
mercaron aceite.
Plantaron patacas.
Meteron o millo.
Colleron as uvas.
Fixeron o viño.
Tiveron matanza.
Mataron porquiños.
E ca sua carne,
fixeron chourizos.
Só che son lembranzas
e algúñ desatiño.
Cando nas aldeas
había veciños.
Non quedan aldeas.
Xa non hay veciños.
Só che son lembranzas
e algúñ desatiño.
Só che son lembranzas
de fin de camiño.

"Foise pensando en volver"

Marchou, un día, da aldea
camiño de Barcelona.
Pasou eli unhos anos
e foise a Montevideo,
pensando volver moi pronto
a aldea donde naceu;
pero pasaron os anos,
e a sua terra non volveu.
Cando se fixo velliño,
un día quixoo facer.
Indo a buscar o billete,
a sua casa non volveu.
¡Era o maldito destino!
Atropellouno un camión.
Mentras perdía a sua vida,
iba pensando en volver,
volver a sua Galicia;
a terra que o vi u nacer.
Foise indo pouco a pouco.
Foise pensando en volver;
pero a terra que el soñaba,
nunca más a volveu ver.
Foise indo pouco a pouco.
¡Foise pensando en volver!

Poesía dedicada a Castor Porto
(O Castor da Carreira)

LORENTE, MANUEL –ZARAGOZA-BRASIL

Manuel Lorente./ Mael / (Seudónimo) nasci en Zaragoza España más me criei no Brasil, Amo o Mundo inteiro e me considero cidadão do Mundo...Eu estou a vontade na Galicia en Portugal na España no Brasil e até no Japão não me importa onde o importante é viver
Escrevo Poesia desde os 9 anos e tenho 64 anos nunca publiquei mesmo que fui varias veces convidado, fui entrevistado en programas de rádio como Poeta convidado no Brasil Venezuela Portugal e na España Amo a Poesia e se tenho que dizer escrevendo como sou ,eu diria que na Poesia libre soy creativo intenso e profundo não sou un Poeta me considero un humilde Bardo....

A Olhos que Olham e dizem Tudo

A Olhos que Falam e ao mesmo
Tempo não dizem Nada
A Olhos que dizem Tudo e não calam
Nada....
A Olhos para Tudo
A Olhos só para viver na Tristeza

A Olhos que se nota tanta Pobreza
A Olhos que te Olham e notas a sua Raiva
A Olhos para Tudo.....a Olhos para Nada
A Olhos que te inspiram confiança e Olhos
traidores que escondem a Mirada...
A Olhos para tudo
Para a Esperança, Para Fé , Para Beber dos
Teus Lábios Mulher...a Olhos que Riem e Olhos
Que Choram a Olhos que Gritam e se ouve a sua
Magoa...a Olhos também que levam a Saudade
Escrita no seu Olhar...Não sei se reparoumas
A Olhos para Tudo..

Que quando te Olham se pode ver o Medo
a Olhos que te podem Apaixonar em um Segundo
e Olhos que melhor não olhar pois são Frios como
o Gelo...a até Olhos que não transmitem nada a Olhos
Para Tudo...
Pois neles estão a Verdade..e se os Olhas fixamente
saberás até se Mentem...Os Olhos não podem Enganar
pois neles Vive nossa Alma...mas nunca esqueças que
a Olhos nesta Vida
para tudo....até para matarem de Amor....

Dói , Dói, Dói não me olhes que me roubas a Alma...
Dói, Dói, Dói, não me beijes que por dentro me Matas...
Dói, Dói, Dói, não me toques que minha pele não Esquece
Dói, Dói, Dói,não me fales que meus ouvidos se Apaixonam
Dói, Dói, Dói,que as saudades Choram
O Amor Dóio Desamor.....também ...
e ficar sem nenhum Namoro.....

o Coração Grita.....

pois está feito para..Amar
sempre desesperadamente e de vez
em quandoque ..se volte Louco.....
¿ Que fazer Então ?
Amar sem compaixão
e se dói o Coração ...
é seguramente de Alegria...
pois Amando se vê de outra cor a Vida....
Amar, Amar, Amar sem Perdão
e quando a Paixão acabe....
deixa que o destino fale...
Mas não deixes de Amar nunca
é a única maneira de sentir-se Vivo ...
neste Teatro que se chama Vida
Somos atores gostemos o não
uns interpretam o Amor con máxima
Alegria.....outros cada acto...interpretam
uma trágico.....Comédia...estão Também
os que fazem de tudo um Drama gostam
da mesma Tragédia.....
A Vida é um Teatro
Goste o não.....
é cada um de nós interpreta um Papel..a medida
segundo como se beba a Vidaem todo caso
já que a Vida é un Teatro
eu...vou ouvir...agora mesmoeste Tango....
Acaricia mi ensueño
el suave murmullo
de tu suspirar.....
como ríe la vida
si tus ojos negros
me quieren mirar.....

Carnaval Carnaval Carnaval te quiero.....

y después de la Euforia del carnaval vuelve la ceniza de la realidad
Fodida Segunda Feira voltamos ao Trabalho, voltamos outra vez a nossa
Guerra...toda Semana batalhando com os Transportes, o Maldito Tráfego,os
Companheiros, os Jefes...por um Salário de Merda e além disso, tenho que estar
agradecido...101 Caras estão lá fora esperando esta merda de trabalho, se eu vou
Embora..

Ainda por cima Escravos mal pagos não considerados, e mal
tratados.....isto é o inferno

¿ Onde está o que diz a Bandeira Brasileira ?

" Ordem e Progresso".....

A Ordem não existe, a Delincuentes por todo lado, vivemos em um Caos
permanente, o Progresso deve existir...e um sonho que quando acordo já não
enxergoFodida Terça,...Fodida Quarta...Fodida Quinta e a Sexta Feira
.....melhor não Falar...

volto ao Morro a minha Favela a Passar o fim de Semana
entre Drogas e Álcool ...balas perdidas..Brigas...em alguma Esquina...escuto
Samba no Pédeve ser a minha Vizinha que dança numa Escola de Samba
.....e a sua Terapia..

¿ A minha ?.....a Cachaça....

Estou Farto de esta vida de Merda...é melhor Morrer aqui na Favela...que ir a
Fodida Segunda Feira...a começar outra vez a Roda da Agonia Semanal....

¿ Onde está a minha Pistola?

A última vez que a vi ...a tinha guardada na Gaiola ...deixei libre o Passarinho...já
que Eu não posso Voar...que ele conheça a Liberdade... que Eu vou caminho
dela em quanto encontre apenas uma Bala.....da Fodida Segunda Feira...já não
me quero lembrar mais....

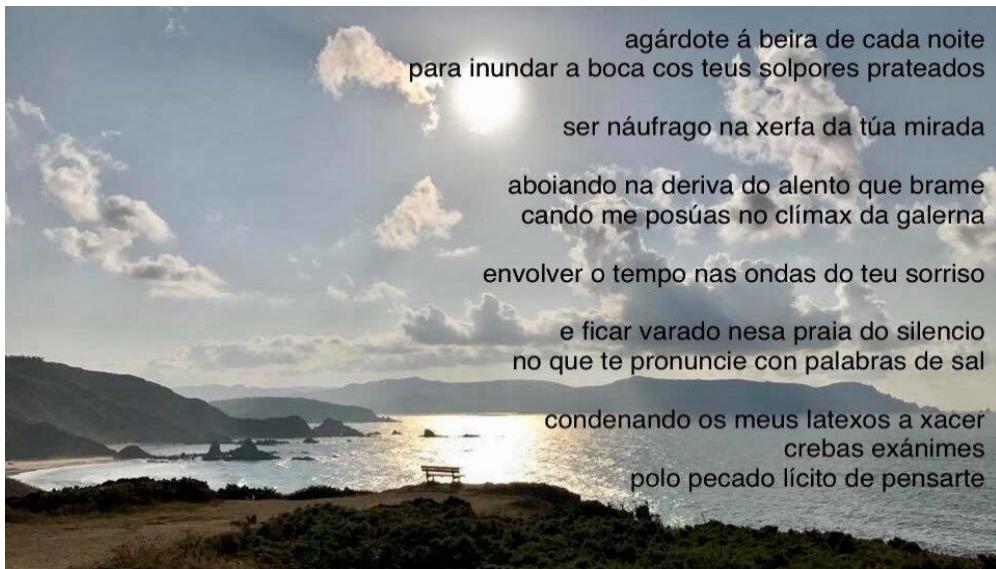
MASEDA, MARTIÑO – VILALBA (LUGO)

Martiño Maseda.

Escritor e licenciado en Filoloxía Hispánica pola Universidade de Santiago de Compostela. Colaborador en A Chaira de El Progreso, en Sermos Galiza ou no portal Galicia Dixital. Dinamizador Cultural e Administrador da weblog Culturalia GZ. Gañador de distintos certames literarios de poesía e narrativa, en galego e castelán. En canto a publicacións, destacar os relatos Todo por unha teima e O mercenario, e os libros de poemas Diario dun ser perdido, Nos labirintos da alma, Entre as paredes do silencio, Fotogramas da desfeita, Ti (Des)Amor e Xeografía da desolación. E pendente de publicación os poemarios A lingua xe das palabras rotas, e o relato Omnescencia.

TI, NA ESPERA.

agárdote á beira de cada noite
para inundar a boca cos teus solpores prateados
ser náufrago na xerfa da túa mirada
aboianto na deriva do alento que brame
cando me posúas no clímax da galerna
envolver o tempo nas ondas do teu sorriso
e ficar varado nesa praia do silencio
no que te pronuncie con palabras de sal
condenando os meus latexos a xacer
crebas exánimes
polo pecado lícito de pensarte

MELÓN, SONIA –MONDARIZ (PONTEVEDRA)

María Sonia Melón Parente.

Nacida o 16/02/1976 Nunha aldea de Mondariz en Pontevedra. Cursou EXB na escola pública de Río Frío Vilar en Mondariz. O sair da escola, foi vivir a Ponteareas, donde segue vivindo actualmente. Sacou o título de corte e confección, gustalle moito o mundo da moda ainda que non lle gustaría vivir da costura. Traballou 16anos como dependenta dunha tenda de electrodomésticos, dónde foi moi feliz e se sentiu moi realizada, actualmente e empregada de fogar. Ten ilusión por todo, pero as suas aficcions más resaltadas, son leer, escribir, escoitar música, dedicar tempo a familia, pasear e coñecer recunchos da nosa terra, e viaxar tanto mellor, o último por circunstancias da vida non o puiden facer moito ainda.

As veces penso...

Si non chegará un día
Que non haxa máis que escribir
Si non chegará un día
Que nos libros, non haxa que decir.

Que todas as verbas
Estén escritas e expresadas
Dónde non haxa frases
Que algo digan o xuntalas.

As veces penso...

Se non chegará o día
En que todo esté escrito
Que os poemas se agoten
E nos libro esté todo dito.

Penso, si todo está sentido
Todo o vivido expresado
Todo o escrito leído
Todo o vivido contado.

Pero logo... tamén penso
Pois... quero seguir leendo
Escribir o que sinto
Frases con iso facendo.

Pero logo... tamén penso
Que nunca estará todo escrito
Nin estará todo vivido
Nin nos libros todo dito.

Pero logo... tamén penso
Que eu non podría
Deixar de falar conmigo mesma

Nin de escribir cada día.

Pero logo... tamén penso
Que sempre seguirei leendo
E con cada lectura
Seguir disfrutando, seguir crecendo.

AMOR NO MAR

Só as estrelas podían decir
O que na area, os seus corpos
Conseguiron escribir.

Amáronse coa lúa
Co sol espertaron
un sorriso no aire
Cantigas os beizos soltaron

Longas apertas
Por si soas falaban
das longas noites
Que calor espallaban

Do mar frío e mollado
Bolboretas da felicidade
Non querían mañan nin onte
Só un hoxe de eternidade.

ELA E ÉL

Non foi casualidade
O mesmo aire respirar
Casualidade non foi
A mesma canción escoitar

Non foi casualidade
Querer o mesmo aire respirar
Nin o mesmo sorriso florecer
O se cruzar o seu ollar

Conversas longas
Que alongan os días
Que alongan as noites
Pensando o que se decían

Medo me dá...
Él, sempre decía,
De non poderlle dar
O que ela tanto merecía

Medo me dá...
Sempre ela pensaba
Recibir tanto,
Cando nada esperaba

Pechaban os ollos
Estaban no mesmo lugar
Soñando sempre o día
Que abrindos se poídan mirar

Soñemos unha vez máis
Soñemos collidos da mán
soñemos un có outro
Soñemos sen deixar de soñar.

MESA, ADOLFINA – MONTERROSO (LUGO)

ADOLFINA MESA (1970 Venezuela - Galiza España):

Pintora e Poeta española, filla de nai venezolana e pai español, naceu en Venezuela, cursou estudos en Diplomatura en Ciencias Empresariais, traballou durante anos na industria metalmecánica e petroleira. No ano 2004, traslada a súa residencia a España-Galiza, onde reside actualmente. Desenvolve a súa pintura e as artes decorativas a nivel artístico e de ensino. Participou en exposicións de pintura individuais e colectivas en España e Portugal. Igualmente participou en exposicións colectivas e recitais poéticos a través do Roteiro Dás Artes. Participou coa súa poesía tamén no libro colectivo de homenaxe a Manuel María, na Antoloxía do Roteiro dás Artes e no libro colectivo do Roteiro dás Artes Internacional Galiza – Moçambique, Galiza-Nicaragua, Galiza-Cabo verde, Galiza-Ucraína e Galiza-Perú. É a autora da portada e contraportada do libro Galiza – Moçambique. Tamén colaborou na edición N° 20 da Revista Xistral 2017 a cal é organizada polo Concello de Lugo e a Consellería de Cultura de Lugo, e outras antoloxías colectivas de Editorias e concursos nas cales foi seleccionada.

Publicou o poemario Poemas y Catarsis en Outubro de 2017 da súa autoría. Na súa poesía predomina sempre o romance e o toque intimista deixando ver o seu lado crítico e sensible.

NON É SUFICIENTE.

Sinto que non é suficiente....
Que áinda hai mais por descubrir,
Os labirintos confúndenme
Os túneles sen saída acurrálanme.

Sinto que non é suficiente....
Abrirei as portas que ninguén atopou,
Beberei do oasis que ninguén viu
Sucarei o deserto que ninguén cruzou.

Sinto que non é suficiente....
Arroupareime nas sabanas dunha canción,
Esgotarei a tinta da ilusión,
Extinguirei medos con sabor a pudor....
Desgastarei hálitos enclaustados en ardor.

Sinto que non é suficiente....
Que a chama se extingue sen razón,
A enerxía fermenta cal veu en calor
E o pensamento rompe límites
Lévame a divagar que o lume non queima,
Arde e funde todo....sinto que non é suficiente.

Non hai conto de fadas
Non hai pudor
A calor non se esgota
Fúndense fiós conectados á cor.

Sinto, que todo xira
E todo me leva ao eixo....

Agrúpanse as notas na melodía,
rompen as paredes, non hai límites

Non me esperes, non me indagues
Descobre a area que oculta o meu oasis.

PRESENTE E PASADO

Aínda non se arrefría a calor do leito...
Aínda arden as cinzas
Desa vella cheminea,
Revívese na estancia
De seres descoñecidos,
Badaladas a unha realidade
Dun presente e un pasado...
Aínda me gusta tomar un viño
Diante da súa fogueira...
O seu lume non queima,
A súa chama lémbrame.

XANON

Búscote no outono,
No inverno...
Tamén na primavera e o verán,
Estas malditas estacións que nunca acaban,
E non me deixan pegada da túa presenza.
Busqueite, ata:
-No son do vento da miña persiana,
No choro que corre no cristal da miña fiestra-,
Búscote e non che atopo...
Cada vez afástasche máis...
E o paladar
Xa non distingue o doce do amargo,
Nin a sede da fame...
Búscote porque te sinto,
Porque estas, e o teu alento é un escintileo...
A túa pegada convértese no meu latexo...
Esgótome, pérdome, e non me sento
...e....
Búscote... e xa non...
¡Xa non!,
Atópame tí,
Segue o rastro que persegueín...
Acurralla os ecos do meu silencio e os meus suspiros,
En cada un dos lugares que che busquei...
Tal vez nalgún deles me desboqué,
Si non me ves... non sigas,
Porque o tempo segue coas súas estacións
Cada unha avanza e só queda o polen...
Xa non me busques...
Xa non...
Xa me cansei.

NÚÑEZ, TOÑO –NAVIA DE SUARNA (LUGO)

Un home

Naceu en Navia de Suarna (Lugo) hai xa máis de medio século. Medrou nun xardín de toxos, de carpazas e de xestas. Foi neno de aldea. Despois, foi pastor dunha única vaca, na vila. E debullou libros na cidade. Padeceu de desamor. De timidez. E de complexos. Sóubolle a tabaco o primeiro bico. Na roda da vida andou á deriva. Ata que unha moza-muller apareceu no camiño e lle sinalou o norte. Daquela, decidiron viaxar xuntos. E sementaron a vida. Gozosa colleita. E agora é un home feliz. A pesar do liberalismo inhumano que goberna o seu tempo. A pesar dos deuses que discriminan. Dí que Deus é un mito... Por iso só pode crer no amor. Si, renega deste liberalismo que creou outras formas de escravitude e de sometemento no século da nanotecnoloxía. E do seu exército de porcos cebados. Noxentos. Mais... non lles arrenda a ganancia. Porque el sabe ben que os porcos tamén chorán. E que a todo porquiño lle chega o seu San Martiño. Por iso loita. Para non dáralles a ese rabaño de crentes afervoados que rezando redimen os seus egoístas pecados (e con algo máis) a satisfacción de velo derrotado. Iso nunca. Porque só coñece unha

forma de derrota. A depresión. Tampouco coñece o significado da palabra liberdade. Que é a liberdade? Outro mito. A liberación virá co boquexo final. Daquela volverá á Terra da que saíu. Ao regazo da Nai Terra. Mentre e non, escribe versos. E, soña, cada primavera, coa chegada das cereixas...

Folerpas de esperanza

Seguimos no camiño
A ilusión tras dos tesos
Sumando amencerces
Debullando momentos

Seguimos...

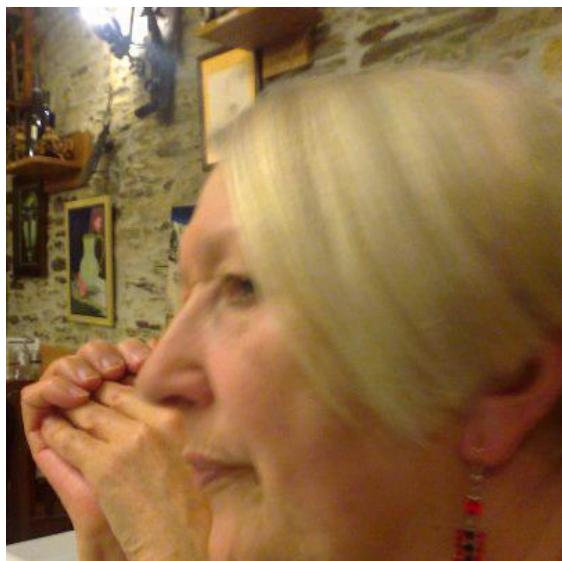
Seguimos no camiño
Doen as ausencias
Chove miudiño
Florearán as folerpas

Seguimos...

Poema épico

Velaquí a teima do home. A madeira, a pedra, o ferro... O coltán... Testemuñas da loita que sempre acaba en derrota. Como follas do outono que esvaran polo aire en pos da reciclaxe. Así imos nós. Nunha viaxe de ida e volta. Como o foron outros. E irán os sucesivos aspirantes á conquista da existencia: a nada. Que só ten sentido no todo. O remo e o martelo, o arado e maila brosa érguense feros para esquecer o naufraxio que sempre chega, inequívoco, nunha volta do camiño. Sempre igual. Como foi. É. E será... Cada elo, cada vida individual, sucumbe inexorablemente. Pero a cadea, A VIDA, segue. E seguirá... A pesar de todo. A pesar de nada. A pesar da peneira do tempo que nos aniquila. A pesar das ruindades do home... E da muller. Ese ANIMAL IRRACIONAL INTERESADO que se empeña en ser protagonista individual do drama colectivo. As feridas non serven. Porque só doen mentres sangran. Despois volven a soberbia, a prepotencia e a cegueira. Aguantará a cadea? O futuro está por escribir... O preito está asegurado. E o pranto. O mesmo ca o naufraxio.

PAZ MONTENEGRO, CONCHITA – LUGO

Profesora de Lingua Galega no IES ANXEL FOLE (LUGO)
Técnica de Artes Plásticas e Deseño en Serigrafía Artística
Técnica Superior de Artes Plásticas e Deseño en Gravado e Técnicas de Estampación
Técnica Superior de Cerámica Artística
Mais de 100 exposicións

PUBLICACIÓNS:

- Autora do libro de poemas “Latexos”
- Colaboracións poéticas en revistas e prensa
- Obra na Revista Lucense de Creación Poética “Xistral” -2014, 2015 e 2016
- Obra poética en “UN LIBRO DE LIBROS” 2014
- Obra poética en "MESTURAS" 2014
- Obra poética en "LITERARTE" 2014

- Pertenza ao grupo poético “ROTEIRO DAS ARTES” con varias publicacións:
 - Monterroso 2015 – Teo 2015 – Padrón 2016 – A Coruña 2016 – Taboada 2016 – Sarria 2016 – Chantada 2016
- Breve historia-antoloxía de Roteiro das Artes (31-10-2015 – 18-06-2016)
- Participación en Roteiro das Artes Internacional: Galiza-Moçambique; Galiza-Brasil; Galiza-Nicaragua; Galiza-Cabo Verde; Galiza-Ucrania.
- Obra poética en “Homenaxe a Manuel María” editado pola Deputación de Lugo 2016
- Libro “Cuncheiro” editado por Rede Libros (outubro 2016)

Á OUTRA BEIRA

Horizonte.

Mar.

Paixón.

Agullas verdes

No ceo.

Chuvia de estrelas

No mar,

Marca camiños.

Camiños largos.

Nunca rematan?

Remar,remar.

Remar co cerebro limpo.

Na outra beira,

Alguén canta?

Vou chegando.

Chego xa.

Ben oio.

Alguén canta

Seu cantar,
Meu CANTAR .

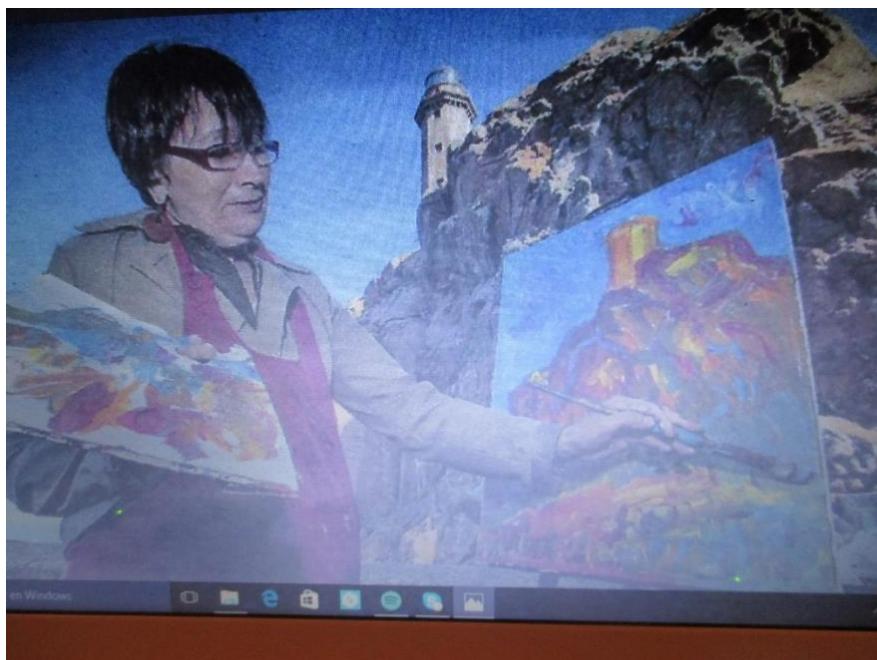
FÓRA DAS GAIOLAS! (I)

Con agarimo falsario
Aloumiñando na pel
E apertando na carne
Meteuna nunha gaiola
De color rosa, moi suave.
E alí vivía... feliz?
Non sabería decir,
Non era ela, en verdade.
A gaiola tiña chave.
A chave levouna o diaño.
Cos ollos entrepechados
Albiscou lonxe, risadas.
Os acompasados sons
Do inocente corazón
Convértense en roucos tronos.
Xira louca en espirais.
A gaiola non é rosa,
Soamente negro carbón.
Os agarimos son lóstregos,
Feren a carne que sangra,
Tamén sangra o seu cerebro.
E bate, bate no cárcere
Sen posible solución.
Un día..., pescozo tronzado,
Masa escura a enguliu...

FÓRA DAS GAIOLAS! (II)

Abride os portelos
Das negras gaiolas,
Das brancas gaiolas.
Que bailen aos ventos
As augas, as neves,
Os duros pedriscos.
Eses trapos vellos,
Eses trapos novos,
Chamados bandeiras,
Xuntos, apertados,
Por tódalas terras.
Que o xénero humano
Voe en liberdade
Con alas de seda
De miles de cores:
Da China a Australia,
De África a Europa,
Dende a Polinesia a América...,
En paz, liberdade,
Sen sorrisos mortos,
Sen pingas de sangue!
Abride os portelos
Liberdade!

PAZ MONTENEGRO, LUISA – LUGO

FORMACION ACADÉMICA Técnico Superior Esp.Laboratorio A.C. LUGO Técnico Superior Cerámica Artística. Arte Ramón Falcón. Lugo Diploma Gravado Centro Artesanía e Deseño Deputación Lugo Carta Artesanía e Cerámica.Lugo

FORMACIÓN COMPLEMENTARIA 1993-2001-Taller Blás Lourés 1990-2000-Taller Luz Darriba, Home/Muller, carboncillo 2002-2006-Taller Augantinta,-BURATY E BOECH ARGENTINA e MÉXICANO

Fixo exposicións individuais e participou en numerosas exposicións colectivas (DIVERSIDADE CONVERXENTE, SAMOS 1.0, ETC). Publicou nos libros colectivos MESTURAS, LITERARTE, UN LIBRO DE LIBROS, HOMENAXE A MANUEL MARÍA, EN TODOS OS ROTEIROS DAS ARTES, NO GALIZA-MOÇAMBIQUE, GALIZA-BRASIL, entre outros.

FALAR

Falar, non falo galego
pero sintoo
as cousas da miña vida
son preciosas
as amo con todo ardor
son elas mesmas
eiquí, abaixo, alá
todalas mesmas, sintoo
coma almas.

Sinto o paxaro que vai boar
polo sendeiro, sinto as bolboteras
cantando nesas ramilletes
sinto as margaritasque se posan
neses prados, coma si foran meus
sinto, sinto ...

Que dis

que non podes esquecer
aqueles anos
que vivimos
no altar.

Ti,
Nós,
Eles,
eramos dez,
amén...

Ora por novis
era o principal
e nós como
aníños
bla,bla,bla,
continuamos
co final
e
así
pasou.

atópome algo cansada

non de temor

senón polo medio

que me cansa

eu estou ben abrigada

ao tempo, que fai aquí

pero todos se marchan

vanse

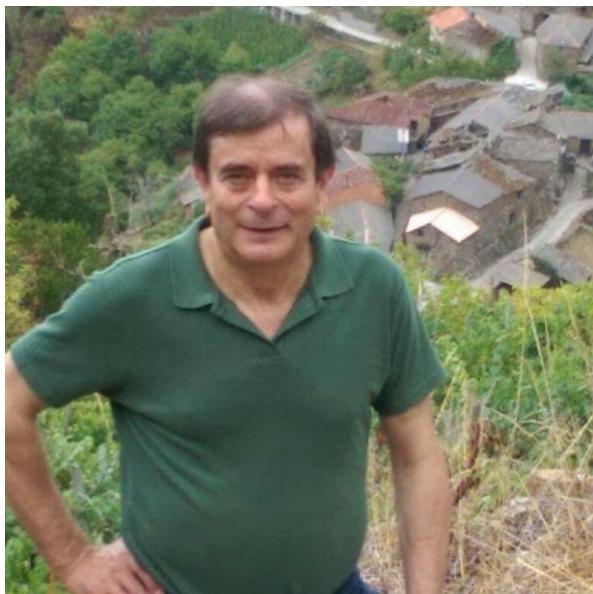
uns, outros, cúrsanse

fai calor, e non renego

del, aquí fatíganse

e eu desminto ...

**PEDREIRA BALBOA, JOSÉ
RIBEIRA SACRA DO MIÑO (LUGO)**

Son José Pedreira Balboa. Nado na Ribeira Sacra do Miño en decembro de 1.953.

Estudei e formeime na cidade de Ourense. Nun principio na Ciudad dos Muchachos, alí sentín a primeira chamada da poesía da man de D.na María Clara Silva. (Irmán do gran Padre Silva) En xuño de 1.969 fixen o meu primeiro poema damor e dende entón, nunca deixei de escribir.

Por amor mudeime a Sarria, íste rematou. Pero a máxia dístas terras e a súa xente, fíxo que me quedara aquí para sempre.

UN TREN VAI NA PECHA NÉBOA.

Un tren cando a lúa medra
partiu no mes de novembro,
vai ateigado de ausencias
deixandome as que te lembro.

Con destino a Barcelona
vai polas vías do vento,
cando a chuvia se asoma
a ventá cara ó mal tempo.

Polas terras de Castela
o seu paso fai un túnel,
abrindo co a luz da néboa,
cruzando vales que durmen.

Cada mañán pensativo
agardo o seu regreso,
a equipaxe do cariño
nas mans que boto de menos.

A Berta López López.

CONVERSAS CO MEU BURRIÑO.

A feira do vintesete
funte buscar, meu burriño,
por traballo para darche
e hoxe éres meu amigo.

Na túa dura faena
cumpridor o carrear,
amosas a túa nobreza
tan só che falta falar.

Meu amigo que gallopas
polas lombas e ondas hortas,
buscando as túa burriña
polos camiños retortos.

Tí tés íse gran amor
lonxe do teu ornear,
que polos xestos que expós
moi bóa burra será.

Búscaa sen descanso

ata lograla encontrar,
atoparala apastando
ou en calqueira toxal

Búscaa por onde ande
para as pezuñas xuntar,
escoita ó falar do vento
se trae o seu ornear.

PEDRO ABREU SIMÕES – MORTÁGUA (PORTUGAL)

Pedro Abreu Simões nasceu a 16 de novembro de 1972 no Luxemburgo, mas cedo veio para a Portugal, tendo passado a infância e a adolescência na aldeia paterna, Lourinha de Cima, no concelho de Mortágua.

Frequentou o curso de Línguas e Literaturas Modernas na Faculdade de Letras da Universidade Clássica de Lisboa.

Residiu vários anos na capital portuguesa e no Algarve, mas – porque *Mortágua tem léguas de chão que não esquece* – regressou, em dezembro de 2017, ao colo da terra que já era sua mesmo antes de nascer.

Em 2014, integrou a Coletânea “*TerraLuz*”, editada pela Casa do Algarve em Lisboa.

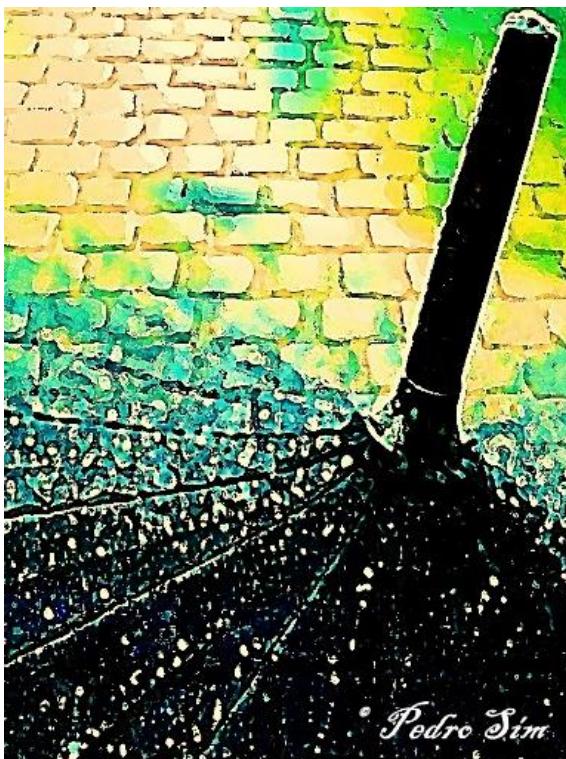
OBRAS PUBLICADAS:

□ **MAR REVERSO (Ecos da Terra, do Mar e da Vida)**, Lisboa, Calçada das Letras, 2015

POEMAS POR SER, [s.l.], Pedra-Pomes, 2016

facebook.com/pedro.abreu.simoes

“CALÇADA LÍQUIDA”

[Pintura digital, a partir de foto do autor, em Mortágua, Portugal]

© Pedro Sim (2018)

ROTAS DA CHUVA

A rua amanheceu em pleno banho,
lavada e com frescura renovada...

O trilho recriou-se, sem rebanho,
nas pedras sem atrito da calçada!...

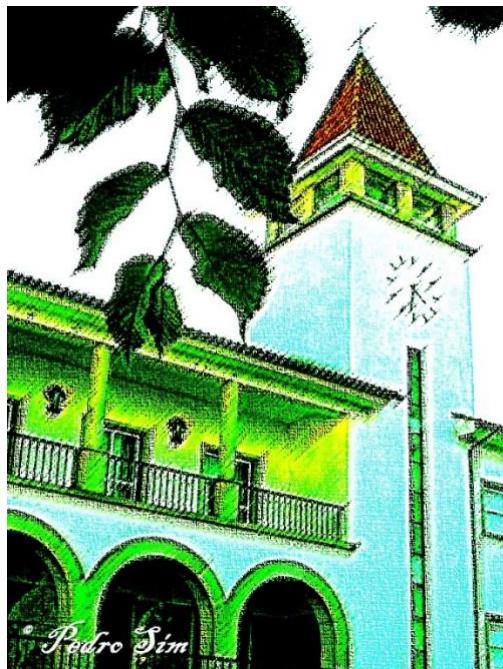
O chão passou a ter outro tamanho,
sem bermas que limitam a passada...

Agora sou só eu que me acompanho,
no rumo que desenho nesta estrada!...

A rua despertou tão limpa e pura,
na chuva que lavou a desventura
dos passos repetidos do trajeto!

Mais uma vez, a chuva revelou
as rotas que o destino retraçou,
num chão que não precisa de ter teto!

in ***MAR REVERSO: Ecos da Terra, do Mar e da Vida***, Lisboa, Calçada das Letras, 2015

“TORRE DA TERRA”

[Desenho digital, a partir de foto do autor, em Mortágua, Portugal]
© Pedro Sim (2017)

NA TUA TERRA

Na tua terra,
não há torres,
nem mesmo na igreja...
Os sinos tangem
baixinho,
fazendo vibrar a rua...

Na tua terra,
o chão ressoa,
ao ritmo duma fé
feita de pedras vivas
num trilho peregrino...

Na tua terra,
não se morre
antes da hora...
Os sinos tangem
baixinho,
lavando as lágrimas
de quem chora...

Na tua terra,
não há torres,
porque as pessoas
não são céu,
mas sim um chão
a florescer!...

in **POEMAS POR SER**, [s.l.], Pedra-Pomes, 2016

REY, ANA – TABOADA (LUGO)

Ana Sabela Rey Gay , nacín o 11 de maio do 1969,nunha pequena aldea do concello de Taboada, na provinvia de Lugo.A miña paixón pola poesía creo que naceu o mesmo día ca mí. Non escribo unha poesía rebuscada senón todo o contrario, moi sinxela, na que os lectores gocen da súa transparencia.Participei en diversos libros do Roteiro das Artes. Escribín e publiquei poesías variadas, en distintos medios de comunicación, como por exemplo en xornais, etc.

Poesías adicadas a homenaxe@s ou a distintos actos sociais.

"O NOSO FOLCLORE"

O folclore da nosa terrña/
é un folclore especial./
Ó escoitalo os emigrantes/
as bágoas van soltar./

Aturuxos das nosas gorxas/
avísannos que hai foliada./
Vistámolas nosas
roupas,/br/>
ben sexan de faena ou gala./

Acudamos ó torreiro/
para cantar e bailar,/br/>
outros tocarán instrumentos/
para o folión aledar./

O folclore vai no sangue/
percorrendo as nosas veas,/br/>
ben sexa no Perú/
ou nalgunha aldea anterga./

O folclore vai no sangue/
percorrendo todo o corpo,/br/>
coma se fose un lóstrego/
que se crava moi adentro./

Instrumentos musicais/
hai na nosa terra un cento,/br/>sabelos tocar todos,/br/>iso merece un monumento./

Gaitas e pandeiretas
veciños todos do lugar,
vamos para a carballeira
ata que saia o luar.

ONDE ANDAS MEU VECIÑO?

Fóra das entrañas da terra
hai un home perdido,
dormindo á intemperie
quizáis, morrendo co frío

Prenderías nunha silveira
ou caerías nunha toxeira,
estarás ó carón dun río
ou dormindo nunha xesteira

Onde andas, meu veciño
que de menos te votamos,
extrañámolos teus paseos

onde estarás metidiño?...

Por camiños e carreiros
andamos sen sentido,
na busca dun pobre home
que perdeu o seu sentido.

Centos de persoas
cruzámolas carballeiras,
pasamos dun monte pa outro
pisando nas matogueiras.

Xa van aló sete días
da túa falta de orientación,
non damos créto do que pasa
nin mudámola contestación.

Agárdante na túa casa,
na aldea querémoste ver.
Moita xente na túa procura,
mais...non deixaremos de o facer.

ROMERO VIDAL, MARCELINO – ROIS (A CORUÑA)

Marcelino Romero Vidal

31.12.1963 . Na Casa do Porto- Rois

Músico aficionado en música tradicional

Poeta aficionado da man de Xosé Estévez: Alén do silencio,

Un libro de libros, e unha nobela de relatos da guerra civil

así coma varios roteiros

Un libro propio de poemas

Pan e camiño

Deportista E coma soño seguir publicando e visitar algun dia
o Camp Nou

GALIZA TRISTE

Verde como eras negra te puxeron

Aqueles

Aqueles que teñen animais pasteando en ti

Aqueles

aqueles que se nutren de interes

paque o teu verde non se deixe ver

Galiza bonita que eras que triste te puxeron

Gandeiros politicos madeireiros

E

Eses que queren facer ricos uns pobres que da maldade queren vivir

Galiza bonita

que eras e que triste te puxeron

De norte a sur

De este a oeste

Non

Non tiberon de ti piedade

Miña bandeiriña azul e Branca ondea a media asta

Pola Galiza triste e desolada

Ondeal

Coma as ondas do mar que veñen e ban

Mar que non sabe o que a el lle pode tocar

Galiza verde como eras e en ceniza triste te puxeron

A MERCE ARES

Tí que

Nos das a luz da natureza coa tua cámara amiga

Tí

Amiga dos teus amigos sorrinte dos teus sorrisas

Camiñante das calzadas e carretera

Pensadora dos pensamentos

Soñadora dos soños

Amiga de grande corazón e noble sentimento

28 09 2.017

Felicidades amiga

Eu

non esquezo
a quen utiliza
o bo fazer dos demais
para sacar beneficio do seu interese.

Eu

non deixo de esquecer
aqueñas xentes que aproveitan
o facer dos demais pa suplir o seu facer

Non esquezo
as burlas, os sorrisos
e as tonterias que fan
as xentes dos que temos corazón,
proeza e fortaleza.

Podemos crer
que tanta xente hai así,
danando a quen non deben danar,
prexudicando a quen non debe prexudicar

Dedicada á xente que fai burla e abusa da debilidade dos demais

SANDOVAL, RAMÓN – SOBER (LUGO)

Ramón Sandoval, de Sober (Lugo). Vive en Vigo. Nos últimos anos acadou varios premios literarios: Certame Manuel Leiras Pulpeiro, Mondoñedo 2012; Premio de Poesía Victoriano Taibo, Gondomar 2013; Certame Manuel Oreste Rodríguez López, Paradela 2013; Concurso Literario Rosa das Cen Follas, Santiago 2014; Premio Victoriano Rolán, A Guarda 2017. Libros publicados: 'Territorios estraños', 2013; 'Zocas e decibelios', 2017.

LEMBRANDO A MANUEL MARÍA

Se digo Manuel, digo liberdade,
home da terra cha, bandeira e norte,
Saleta, mestre, Xistral en Monforte,
coa man tendida sempre a irmandade.

Se digo María, lembro ó poeta,
"muiñeiro de brétemas" contra o vento,

"cancións do lusco ao fusco" co alento
de que foi para nós camiño e meta.

"Cecais hai unha luz" na noite escura,
luz que nos leva na túa procura
pois a loita segue, Manuel María.

Dános a forza, líbranos do pranto,
nesta Galiza a que quixeches tanto
dános o poema teu de cada día.

CANDO ERA MOS MÁIS NOVOS

Un día atopas os bolsos
orfos de cromos e de pesetas
de tigretóns e phoskitos
botas en falta o balón dos recreos
o xogo das bolas
e as novelas
de Marcial Lafuente Estefanía.

Nada queda das tardes de aventura
da busca de niñadas e zarrotes
o ditado, a táboa de multiplicar estrelas
e os afluentes do Duero
que recitabas de memoria
diante do estrito encerado
da primeira escola.

O río Sil alá abaixo

perdeu esa aura de misterio

e a bicicleta BH para pedalear ós días
está arrombada e oxidada
no fondo da palleira.

Tamén se foron os monecos de neve
os heroes dos cómics
derrotando ós malvados
e as bolboretas cravadas
nos alfinetes da inocencia.

Achas en troques
máis engurras na faciana
alarmas brancas entre o pelo
e os xestos coma cansados
á beira dun abismo.

Amólante as tarxetas bancarias case sen fondos
a caixa do correo ateigada de publicidade
a cita co oftalmólogo
a comunidade de veciños, os atascos
tantas revolucións perdidas
e o espertar desganado da túa compañeira.

Daquela decátaste
de que a infancia quedou xaatrás
que o barco pirata naufragou hai moito tempo
e que o Capitán Trueno
xamais acudirá
a rescatar á princesa.

O CORAZÓN DA AUGA

Nun rumor de coutos secretos
dorme o corazón da auga.

Que palabra xa esquecida
nos dará as chaves do seu nome?
Por que arterias de cores vertixinosas
se chega ata a fonte?
Por que profundidade ata o seu peito?
Da cifra dos seus latexos nace a esperanza
como un pandeiro que batera nos montes,
como un néctar fresco acariñando
a gorxa submisa do home.
Lúas de mercurio vixánlle o sono.
Recollido e silandeiro fíxose sangue,
espiral, maxia, folerpa de brumas,
ouro líquido buscando as mans,
invisibles regatos agromando oasis
na face sedenta do deserto.
Das súas bágoas brotan as pucharcas.
Un tremor axita a saiba das flores,
atrona as ladeiras e os crepúsculos,
navega por longas e escuras tobas
e suicídase ó pé duns beízos,
incapaces de sentir a odisea do manancial.
Lúas de mercurio vixánlle o sono.
Das súas bágoas brotan as pucharcas.
En que rumor de coutos secretos
dorme o corazón da auga

**TRASHORRAS NOGUEIRA, JESÚS MARÍA
CASTROVERDE (LUGO)**

Naceu en Castroverde no ano 1956. Diplomado en E.X.B e Licenciado en Ciencias da Educación. Exerceu de mestre en Asturias e na provincia de Lugo. Participou en varios proxectos colectivos: Mesturas, Roteiro das artes, Roteiro das artes internacional, Libro colectivo homenaxe a Manuel María. En marzo de 2017 publica o poemario O silencio do orballo.

O CRIME FOI EN MONTECUBEIRO

Achegábase o outono,
aló polo trinta e sete.
A piques xa de ser noite,
doce veciños armados,
caciques e falanxistas,
a casa dos Rico, rodean.

Golpes rachan o silencio,
retumba con furia a porta.
Suplica a nai ao seu fillo,
que, por Deus, non baixe a abrir.
Mais sentíndose inocente,
á vileza dá entrada.
-Desta non te libras –din,
mentres o aferrollan ben.

De nada serven os rogos
da desesperada nai.
Prendido, con el arrincan
cara a tasca da Muíña
e mentres comen e beben,
coma unha besta calquera,
a unha argola atado o deixan.
Nin unha pinga de auga,
consenten que a dona da casa
lle dea por compaixón;
en troques unhas pancadas,
recibe dos raspíñeiro.

Ben comidos e bebidos,
xa, con renovados folgos,
pola serra se dirixen,
dirección Montecubeiro.
O mestre coma cabalo,
por quendas, subidos nel.

En chegando ao destino
os testículos lle cortan,
o mesmo lle fan coa lingua.
Quítanlle os ollos en vivo,
para despois rematalo,
a paus e mais a balazos.

Mataron a Arximiro,
mestre de San Bernabel.
O delito consagrar
a súa vida á docencia,
espallando a cultura
por estas terras do Eo;
Mais ainda hoxe perdura
na xente a súa memoria.
Memoria que a nós nos cómpre,
para sempre, preservar.

Arximiro Rico Trabada,
mestre de San Bernabel,
con vileza asasinado
polos devotos das tebras,
pistoleiros redentores.

AUGA

Amiga, xa desde o berce,
de cando, en días de invernía,
mudada en choiva,
harmoniosamente tinguileaba,
nos vidros da xanela.

Compañeira de xogos,
cando en camiños enlamados
formaba pequenas pucharcas,
nas que brincabamos camiño da escola.
Cando en prados asolagados,
corríamos tras galos cristados

ata ficar enchoupados desde os pés ata a cabeza.
Cando, chegado o verán,
ousados e ledos, nos bañabamos
nos regatos da contorna.

Auga, limpa e transparente das fontes,
mitigadora de asuras,
en cálidos días de estío.

En ríos e regueiros,
fogar de lavacús e zapateiros,
de peixes, de parrulos,
de sapoconchos, de lontras...
De cabezolos e ras,
en charcas lamacentas...
En mares e océanos,
lendaria e violenta.

Benfeitora e iracunda,
sempre viva nesta terra;
país de choiva miúda,
de copiosos mananciais,
de fervenzas, de lagoas,
de ríos, de mares...
Presente no pai Miño,
auga do Pedregal de Irimia,
que percorre a patria
para ente A Guardía e Caminha
fundirse coas do gran Océano.

Doce e salgada auga,
fermento da nosa matria.
Farturenta, as más das veces,
procelosa e cruel, outras.

ULLOA GARCÍA, JOSÉ CARLOS – TABOADA (LUGO)

Nado en Lugo no ano 1967, áinda que as súas raíces están en Taboada.
Mestre de Primaria e Secundaria (dende o ano 1990).
Mediador con menores no ámbito educativo

PUBLICACIÓNS:

No ano 2005 sae a luz o seu primeiro poemario (en castelán): “El embrujo y la Musa” (Alvarellos Editora).

No ano 2014 publica “A deusa das margaridas murchas” (MeuBook).

No ano 2017 sae a reedición do seu primeiro libro de poemas. “El embrujo y la Musa” con cinco poemas novos e as ilustracións en color.

Ten publicacións en moitos libros colectivos.

Colaborador na revista do Centro Galego de Bos Aires.

Na actualidade está a traballar en dous poemarios e espera que saian a luz este ano.

A Matria Afoga

Volveu a seca e Galiza afoga de aire sahariano
cando áinda a cinza do inframundo volcánico cubre a terra.
Os ríos beben míseras pingas de auga dos orballos matinais
e os pozos botan terra seca polas tuberías da esperanza.

O gando agoniza nas cortes na terra da auga.
A xente anda inqueda, nerviosa, rezando ollando ao ceo.
As colleitas morren e as leiras son po agonizante.
Agardamos a vida dende a inquedanza da paciencia galega.

Chamarei aos zahorís para que busquen vida na morte,
visarei aos defuntos compañeiros para que chamen poeticamente á auga.
A terra-nai non pode soportar outro inferno máis,
porque a negra sombra volveu a matria dende o ceo estéril.

Chamade á auga, berrando sen pausa, agardando vida.
Morremos de sede, de tristura, esperando a enerxía da auga.
Xuntade as mans e pregade aos deuses polo platino líquido
que chegará, chegará antes da angustia da seca eterna.

A FESTA DA AUGA

Por fin chove e a terra sorrí de ledicia.
Miro pasmo pola fiestra da esperanza.
Vexo os regatos beber as bágoas dos deuses
e as leiras resucitar á vida da auga.

A xente sorrí, saudando ao ceo cincento,
agradecendo a bendita auga aos deuses.
Esperanzados festexamos o platino líquido,
bailando baixo a choiva desexada.

Enchemos as copas para brindar nesta festa da auga.
O pai Miño agarda a auga dos seus filliños resucitantes.
As fontes rebentan á luz e á vida
e os pozos abren as entrañas ao ceo esperanzador e esperanzante.

Rexurde a natureza morta en vida.
Rexurde a vida na nosa terra.
Hoxe hai festa na Gallaecia verde.
Brindemos pola auga na terra da auga!

VÁZQUEZ, MANUEL – POL (LUGO)

Manuel Vázquez (Pol, 1968)

Infancia de aldea, pasou os seis primeiros anos de vida na casa de Vázquez, en Valonga (Pol, Lugo), de aí que asine os poemas co segundo apelido, o que daba nome á casa.

Descubriu Lugo abrindo a porta dun ultramarinos.

Con 26 anos volveu á aldea, pasou seis anos en Castiñeiras, Fonteo (Baleira). Anos de vacas e montañas.

No ir e vir da aldea á cidade traballou en Floricultura Sande, tamén en Prelo.

Viviu dous anos en Medina del Campo, onde traballou no Hospital.

Hoxendía é celador no Hospital Universitario da Coruña.

O amor pola aldea vén da nenez, avivado polos anos coas vacas e, sobre todo, polo que a súa parella lle ensinou da cultura labrega.

Fillo de Labregos

O outono pousou a quentura no chan
e nas follas marecidas
encima da terra erma.
Dos ourizos e das poucas castañas
saen bolboretas
que debuxan perfume no ar.
Non chove,
a ferruxe debulla o outono nun espir miudiño.
Os ollos amecen os regos coas chousas,
as fragas do monte común coa terra labrada.
Uns poucos labregos manteñen o val
e a aldea con vida,
tenaces e firmes na derrota
como aquel vello pescador
de Hemingway.
Deixan o herdo da vella labranza
o son poético e doce do galego,
a soildade do inverno envolta en contos, poemas e adiviñas,
o bálsamo do aceno e a palabra lene.
Os fíos do tempo anoan esta herdanza
que só os amallóns da memoria lembran,
pola fiestra da infancia.
Non é máis que un recordo,
en aprecio e agradecemento
ós nosos, porque deles vímos
e por eles somos.
Un volver ó neno labrego
que miraba ó sol na uceira,
alindando as cores
e ó vento xogando
coas súas frores.
É así.
Eu son de aldea, e ti

Amor

"A Teresa, pel lene de acougo. Música de violín"

Sentado cun café
xunto ás portas vellas de cristal
nun bar de antes,
entran as pombas e a luz
e a mirada poética da vida.

Partículas de pó no ar
e as vibracións do silencio
se as queres escoitar,
calado eu
e calado o día
sentado nunha beira
con melancolía.

O camareiro de pelos rizos
coa quietude que ten
partilla sorrisos
da súa bohème.

Entran con presa
mulleres e homes
buscando unha mesa,
piden café
zume de laranxa
e un té.

Polos versos que deixo
xa volverei
pola mañá cedo
cando esté baleiro,
e entre a lus
e entren pombas
e só escoite,

da caraxe
a porta queixarse

da ferruxe
o ferro laiarse.

[Silencio]

[Soa un violín lonxe, na rúa]

Non a vin entrar
nin sentar xunto a min,
pechou os ollos ó bicar
eu de novo nascín.

[Ó sair do café
colleu a miña man,
ó dobrar a esquina
o violín no chan.]

VILA PORTOMEÑE, ANA – TABOADA (LUGO)

Taboada (Lugo). 1969.

Labrega, gandeira e poeta.

No ano 2015 autopublica un 8 de Marzo o primeiro poemario

ALGO DE MI CON MUCHO DE TI. Ese mesmo dia 8 pero do ano
2017 autopublica LATEXOS DUNHA LABREGA. Colaborou en libros
colectivos de MESTURAS, ROTEIRO DAS ARTES, ROTEIRO
DAS ARTES INTERNACIONAL, HOMENAXE A
MANUEL MARIA.

Participa as veces en recitais poéticos. Labrega con algo sentir do terra
en verbas e algo do sentir do ceo en poemas.

Non hai fronteira
só esas velas,
que van afogando soidade.
Non hai barreiras
só sas teas
que van apresando maldade

Os soños, ises soños
precisan sentir liberdade.
Os soños, ises soños
soan a felicidade.

Non hai fronteira
só esas cadeas
que van ferindo amizade.
Non hai barreiras
só esas maneiras
que van cargando falsoade

Os soños, ises soños
precisan sentir igualdade.
Os soños, ises soños
soan a felicidade.

Non hai fronteira os soños.
Non hai barreiras nos soños